

at vinde det fornødne Udgangspunkt for Straffens Bestemmelse, i ethvert givet Tilfælde søges konstateret, hvilket og hvor stort et Onde Gjerningsmanden under de foreliggende Omstændigheder kunde antages at have tilstøttet eller dog at have maattet forudsæe som en rimelig Følge af sin Gjerning. Men netop dette turde i de fleste Tilfælde være forbundet med saadanne Vanffeligheder, at Fleertallet allerede paa Grund af dette practiske Hensyn ikke har kunnet tiltræde Mindretallets Forslag. Det ligger nemlig i Forholdenes Natur, at Gjerningsmanden ofte slet ikke har været eller har kunnet være Herre over Følgerne af sin Voldsgjerning; hyppigt vil han end ikke selv, i Gjerningens Dieklid, have gjort sig Rede for, hvilket og hvor stort et Onde han vilde tilføie den Angrebne, og endnu hyppigere vil det under den senere Undersøgelse vise sig, hvor langt det er fra, at der tør gjøres Regning paa at see dette med nogen Sikkerhed konstateret. Ugesaa vanffeligt vil det ofte være med tilstrækkelig Bestemthed at angive Bestaffenheden og Graden af det Onde, som den Skyldige efter samtlige foreliggende Omstændigheder kan antages at have maattet forudsæe som en rimelig Følge af sin Gjerning. Det sees isvrigt let, at de practiske Vanffeligheder, naar hiin Fordring opstilles som Udgangspunktet ved Straffebudets Anvendelse, ingenkunde ophæves ved den i og for sig vistnok rigtige Sætning, at den Skyldige i Tvivltilfælde kun kunde antages at have tilstøttet eller som rimelig Følge at have maattet forudsæe det mindre Onde. Det turde derfor, endog ganske bortseet fra „den nugældende criminal-procesuelle Lovgivnings Standpunkt“, være rigtigere i de herhen hørende Tilfælde (Udkastets § 185, jfr. §§ 197, 200 og 201) ved Straffens Fastsættelse nærmest at gaae ud fra Gjerningens ydre Bestaffenhed og det ved samme slete Retsbrud, som i denne Henseende afgiver et bestemt Grundlag at bygge paa, og da at give Straffebestemmelserne en saadan Bidde, at der ved sammes Anvendelse vil af Domstolene kunne tages behørigt Hensyn til alle de øvrige Momenter, som efter Forbrydelsens Natur og Straffelovens Grundsætninger bør komme i Betragtning ved Straffens Udmaaling, herunder navnlig og de subjective

Momenter, der naturligtvis ogsaa ved de her omhandlede Forbrydelser kunne være af største Betydning, hvorom det imidlertid ved Siden af de Bestemmelser, som indeholdes i Udkastets almindelige Deel, og efter de Principer, der i det Hele ere fulgte ved Udkastets Affattelse, ikke turde være nødvendigt at optage nogen udtrykkelig Forfkrift i de vedkommende Paragrapher. — For her nærmest at blive staaende ved de Straffebestemmelser, der angaae Manddrabs-Forbrydelsen, og navnlig Udkastets § 185; da begrænses denne Paragraphs Omraade paa den ene Side ved Bestemmelsen i § 183, der forudsætter et beviist Drabsforsæt, og paa den anden Side ved § 195, som omhandler det uagtssomme Manddab. Den hele mellemiggende Klasse af Tilfælde er nu vel betinget af en forsættelig udøvet Vold, der har havt Døden til Følge, men bestemmes isvrigt væsentligen paa en negativ Maade ved de i de 2de andre Paragrapher affattede Grændser; navnlig adskiller den sig fra de Tilfælde, som ere Gjenstand for § 183, derved, at det ikke, som i den sidstnævnte Paragraph, forudsættes Gjerningsmanden overbevist, at han har villet dræbe, hvilket naturligtvis ikke udelukker, at saadan Hensigt dog i Virkeligheden kan have været tilstede, ja, muligen endog kan have Sandsynligheden for sig. Under Bestemmelserne i § 185 ere saaledes vistnok „væsentlig forskellige Tilfælde“ indbefattede, hvilke dog, efter den foreliggende Affattelse af Paragraphen, formeentlig samtlige ville kunne rammes med passende Straf, hvis nærmere Udmaaling i det givne Tilfælde vil være at overlade til Domstolene. Imidlertid har man dog fundet det hensigtsmæssigt, i den nævnte Paragraph atter at sondre 2de Grupper af Tilfælde fra hinanden, den ene, hvor den Skyldige maa antages at have forudsæet eller dog kunnet forudsæe den Angrebnes Død som en rimelig Følge af Gjerningen; i hvilke Tilfælde Strafarbejde fra 2 til 12 Aar bliver at anvende; og den anden, hvor denne Betingelse ikke er tilstede, og hvor da en ringere Straf bliver at idømme, som endog kan nedsettes til Fængsel, dog ikke isvrigt en Selvfølge, at Paragraphens Anvendelse i det Hele er betinget af, at Gjernings-